

ката отъ устата, че като рухнало отъ устата му онова море! Земята ще залѣе. А старецътъ го завелъ въ една конюшна. Тя била пълна съ чудно хубави коне. На всѣки конь на шията се друската торбичка пълна съ злато.

— Вземи си който конь искашъ, — рекълъ старецътъ.

Яхналъ Мишо най-хубавия конь и догдето да се усѣти, спрѣлъ предъ дѣдовата си кж-

щичка. Струпали се всички да го посрещнатъ. Разказалъ имъ Мишо приключенията си. А дѣдото го прегърналъ и рекълъ:

— Да си живъ, Мишо! Непослушничъкъ си ми ти, ама си голѣмъ юнакъ. Само че другъ пжтъ зелени трѣнки да не ядешъ, че ако ти порастнатъ още веднажъ магарешки уши, и дяволътъ не ще може да ти помогне!

Емилъ Кораловъ

БУБОЛЕЧКА И ПЧЕЛИЦА

Б А С Н Я

Веднажъ една пчелица въ зелената горица летѣла и брѣмчала, па най-подире спрѣла на росенъ бѣлъ цвѣтецъ, за мѣничко медецъ. Наблизу бубулечица седѣла си на клечица. И както си седѣла, пчелицата съзрѣла. Нали е завистлива, неграмотна и дива, извикала съ закана низъ горската поляна: „Е хей, е хей, крадецъ! Отъ бѣлия цвѣтецъ да бѣгашъ, че тждява

ще дигна грозна врява!“ Пчелицата спокойно, вежливо и достойно гърбеца си обърнала и кротичко отвърнала: „Ехъ, малко буболече, не чухъ какво ми рече, но знай, отъ тозъ цвѣтецъ събирамъ жълтъ медецъ, събирамъ цѣло лято на пити тежко злато. Не знамъ що е умора — затуй добритъ хора съсъ радостъ ме обичатъ, и всички ме наричатъ на тоя божи свѣтъ — честита благодать.“

И. Стубель